

Karl Arne Blom

ROSA

LÄGGER SIG I

Karl Arne Blom

ROSA

LÄGGER SIG I

 SAGA
EGAMONT

Karl Arne Blom

ROSA LÄGGER SIG I

SAGA EGMONT

Rosa lägger sig i

Copyright © 1978, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706114

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

***Till Eva,
som får ta på sig ansvaret
för Rosas tillkomst.***

Femtio kronor

Var som helst, men aldrig här, tänkte Rosa och steg in på polishuset i Lund.

Någon av tidningarna i stan. Det var det hon hoppades på. Tre stora skånska morgontidningar hade lokalredaktioner i Lund. Sydsvenskan, Arbetet, Skånska Dagbladet.

Helst på någon av dom, tänkte hon. Egentligen kvittar det vilken. Bara det blir på någon tidning.

Men absolut inte här hos polisen. Aldrig.

Hon var fjorton år och hade fått fullkomligt nog av allt som hade med polisen att göra.

Hon vek av in i korridoren alldeles till höger efter entrédörren. Hon fortsatte längs korridoren. Förbi de bruna dörrarna med namnskyltar på och signalsystem bredvid.

Rött — upptagen.

Gult — var god dröj.

Grönt — stig in.

Förbi tre dörrar.

På den fjärde stod det:

Egon Münster — poliskommissarie.

Hon tryckte på knappen och snart tändes den gröna lampan.

Hon öppnade och steg in.

Mannen bakom skrivbordet såg upp från papperen i salig oreda på bordet. Han harklade sig och sköt upp glasögonen i pannan.

— Hej, sa han. Är det du som kommer?

— Ja, sa Rosa. Jag skulle behöva en femtiolapp.

— Säger du det? Det var inte illa. Och vad skulle du med så mycket till då?

— Jo, jag tänkte köpa en skiva.

— Då får du väl ta av dina sparpengar då, tyckte Egon Münster.

Rosa satte sig på besöksstolen och tittade i golvet. Hon såg lite förlägen ut.

— Det blir nog liksom inte så lätt det, sa hon lågt.

— Vad har du nu slösat pengar på? suckade Egon och ruskade på huvudet.

— Mja... lite smått och gott. Jag är inte alldeles utan. Jag är inte pank. Jag har lite... några tior, eller så. Men jag tänkte att jag möjligen skulle kunna få ett litet förskott på månadspengen.

— Snälla lilla gumman, femtio kronor är inget litet förskott.

— Jamen pappa, sa hon med vädjande tonfall.

— Det är den femte idag. Du fick din månadspeng för sex dagar sen. Har du redan gjort slut på alltihop?

— Jo... det var lite jag behövde köpa.

— Och nu är det något du behöver köpa igen. Ska du då aldrig kunna lära dej att handskas med pengar, suckade Egon. När jag var ung...

— Ja, ja, ja, avbröt Rosa — för hur det var då hade hon hört förr.

— Det är inga *ja, ja, ja* här, sa Egon irriterat. När jag var ung...

— Man fick mer för pengarna när du var ung, sa Rosa.
— Kan så vara. Men vi hade mindre pengar att röra oss med och det lilla vi fick, det måste vi hushålla med.
— Jo, det kan hända. Men nu är det faktiskt så att jag hemskt gärna vill köpa den här skivan.
— Vad kostar den då?
— Trettioåtta.
— Trettioåtta! Vad ska du då med femtio kronor till?
— Mja... då får jag ju lite över att röra mej med tills månaden tar slut, sa Rosa.
— Vad är det för en skiva du hittat nu då?
— Jo, förstår du, sa Rosa och blev ivrig, reste sig och lutade sig fram över bordet. Berlins filharmoniker har spelat in Tjajkovskijs symfoni nummer sex i h moll opus sjuttifyra, och det är von Karajan som dirigerar...
— Vem?
— Herbert von Karajan.
Egon suckade och såg ut som ett frågetecken i ansiktet. Han slog ut med armarna.
— Du och din musiksmak, stönade han. Vad är det för fel på ABBA?
— Tja, sa Rosa. Det finns väl dom som tycker om att lyssna på ABBA.
— Men det gör inte du?
— Jag tycker det finns viktigare musik.
— Tack så mycket.
— Jamen, snälla pappa, bara för att du tycker att ABBA är så bra, så behöver väl inte jag...
— Din mor tycker också om ABBA, påpekade Egon.
— Ja, och Nygammalt på TV, suckade Rosa.
Egon öppnade munnen för att säga något, men just som han drog in luft knackade det på dörren. Han ryckte till.

Såg mot dörren. Andades ut.

— Ja, ropade han. Stig in!

Det var en ung polis i uniform. Han hade halvlångt hår lite ner över öronen och höll båtmössan i handen. Han nickade och log en aning förläget.

— Jo, kommissarien, sa han. Det gäller ikväll.

— Jaha, sa Egon och såg på honom.

Polismannen stod kvar alldeles innanför dörren och tycktes inte riktigt veta vilket ben han skulle stå på.

— Det blir liksom lite svårt, sa han och tittade i golvet.

— Svårt? sa Egon och rynkade pannan.

— Ja, jag hade ju inte räknat med det.

— Extratjänstgöring kan man aldrig räkna med, sa Egon. Det kommer när man minst anar. Det borde du ha lärt dej vid det här laget, även om du inte är så gammal.

Rosa tyckte polismannen såg ut att vara minst trettio.

— Jag undrar om det inte gick att ordna på något annat vis, sa han. Om jag möjligen kunde byta med någon, kanske.

— Nej, sa Egon. Det finns inga att byta med. Jag hade ett helsike att få ihop folk som det var, och alla som är uttagna till tjänstgöring behövs.

— Jo... men det blir lite svårt för mej, sa polismannen.

— Varför det då? sa Egon långsamt och lät både irriterad och uttråkad.

— Jo, min fru alltså, hon arbetar ju som nattsköterska på lasarettet och vi har varvat våra scheman så att när jag arbetar natt gör inte hon det och när hon arbetar så är jag fri.

— Vore det inte lämpligare att ni var lediga samma nätter? tyckte Egon.

— Jo, men barnen. Någon måste ju ha hand om barnen om nätterna. Vi har två stycken. Lillflickan är ett och ett halvt

år och...

— Det går väl att ordna barnvakt? menade Egon.

— Det blir nog inte så lätt när det gäller en enstaka natt så här. Och min fru arbetar inatt och jag ska ha hand om barnen.

— Jaha, men det får du allt ordna på något vis.

— Men det går inte. Det här schemat kom ju upp klockan tolv nu idag och min fru kan ju inte ringa så här dags och ordna med någon annan som arbetar för henne, så hon kan bli fri. Och någon som kan sitta barnvakt känner vi inte.

Eller ligga barnvakt, blir det ju snarare.

— Jaja, sa Egon. Men din fru kan väl ringa och sjukanmäla sej, så blir det ju inga problem.

— Det blir svårt för dom på lasarettet att hitta någon som kan arbeta istället, sa polismannen. Det är ju så kort varsel.

— Du ska inte tro att jag kan ordna någon vikarie åt dej för att du ska vara barnvakt, sa Egon och slog näven i bordet. Nu får du allt vara så snäll och ställa upp och inte svika kollegorna.

Han såg på polismannen. Så log han plötsligt.

— Det kan du säkert ordna på något vis, ska du se, sa han med riktigt vänlig röst. Ring till din fru så får hon göra det.

— Ja, sa polismannen.

Men sedan sa han inte mer. Han åstadkom något som påminde om en grimas med munnen, ryckte på axlarna och nickade. Så öppnade han dörren och gick utan att säga något mer.

Egon suckade.

— Sitta barnvakt, sa han med hånfull röst. Inte kunna arbeta för att man ska vara barnvakt. Jag har aldrig hört något så löjligt.

— Det är ju sina egna barn han ska ta hand om, sa Rosa.
Han kan ju inte lämna dom ensamma hemma.

— Jaja, men han har ju en fru.

— Men hon ska ju arbeta.

— Det får hon väl låta bli att göra då!

— Tycker du inte det är lika viktigt att hon får sköta sitt arbete som han?

— Det är inte min huvudvärk. Jag ska se till så vi har poliser igång när det behövs. Dom som jobbar på lasarettet får väl någon annan ta hand om.

— Jomen, sa Rosa, han skulle ju varit fri ikväll om han inte fått extratjänstgöring. Finns det ingen annan som kan hoppa in istället för honom?

Egon lutade armbågarna mot bordet och satte hakan mot sina knutna händer. Han såg på henne med ett leende som fick det att rycka i hans mustasch.

— En sak ska du ha klart för dej, sa han. Du lägger dej inte i hur jag sköter personalfördelningen här. Och får man fråga unga damen om en sak — varför är du inte i skolan så här dags?

— Vi är händelsevis lediga i eftermiddag, sa Rosa.

— Jaså du. Ja, ni har det bra nu för tiden. Annat var det på min tid. Då fick...

— Ja, ja, ja, sa hon otåligt. Får jag låna dom där femtio kronorna? Jag menar, kan jag få ett förskott?

Egon ruskade på huvudet.

— Då skulle du må, va? sa han. Men se det får du inte.

Han drog lite i mustaschen och höll glasögonen i ena bågen och snurrade dem runt samtidigt som han såg på henne med bestämd min.

Polisen ska slå till

När Rosas far sa nej, då menade han nej. Det var meningslöst att försöka få honom att ändra sig. Hade han en gång bestämt sig för något, då hade han bestämt sig.

Rosa nickade.

— Okej, sa hon. Om du inte vill, så vill du inte. Men jag har ju väldigt lite pengar att röra mej med till nästa gång jag får månadspeng.

— Du är bra lustig du, sa han. Om du åtminstone vore som andra barn. När vi pratar om våra barn, vi som arbetar här, då beklagar sej mina kollegor över att deras ungar slösar pengar på plattor med ABBA och Kiss och allt vad nu dom där popgrupperna heter. Deras ungar gör av med en massa pengar på bio och danser och popgalor och moderiktiga kläder och gudvet allt vad det är. Men du, du formligen *vräker* ut pengar på dyra grammofonskivor med klassisk musik, på en stereoanläggning som inte är av denna världen, på böcker av författare jag aldrig ens hört talas om och på teaterbiljetter och jag vet inte allt. Som när du ville ha pengar i somras för att åka till Stockholm och titta på balett! Vad skulle det till exempel vara för särskilt med den där Karavan du nämnde förut?

— Karajan, sa Rosa. Herbert von Karajan.

— Hm, muttrade Egon. Nej, nu får du kila. Jag har mycket att göra. Du kan för resten hälsa mamma att jag nog blir sen ikväll.

— Kan du inte ringa hem och tala om det själv?

— Jag har inte tid.

Han slog ut med armarna i en gest som betydde att Rosa kunde ju bara titta på hur det såg ut på hans skrivbord.

Och nog såg det ut.

Där låg papper i en salig oordning. Där låg två kartor över Lund uppslagna och fulla med streck och krumelurer. Där låg böcker och tidningar och pennor och telefonkataloger.

— Jag har mycket att göra innan kvällen, klagade Egon.

— Ska du städa ditt skrivbord? undrade Rosa.

— Var inte näsvis. Det behöver inte städas, sa han och råkade välta ner en trave böcker i golvet.

Och efter böckerna dalade en bunt papper, som spred ut sig över mattan.

— Nu får du min själ hjälpa mej att plocka upp, sa han.

— Vad är det du håller på med? undrade Rosa medan de kröp omkring och plockade.

— Planläggning, sa Egon kort.

— För vad då?

— Vi har en operation ikväll.

— Jaså. Du låter som en läkare.

— Det heter operation på polisspråk också, för klarade Egon och slängde papperen bland oredan på bordet så att tre tidningar dråsade i golvet.

— Vad då för operation?

— Knark, sa Egon och lutade sig ned och tog upp tidningarna. Vi ska slå till mot några narkotikalangare vi fått upp ett spår på. Det är därför beskedet om